

[Waldorff.]

støtte de aktioner, der har fundet sted, og som er ved at blive opløst i øjeblikket.

Besættelserne har haft nogle konsekvenser, selv om de altså ikke har ført til det ønskede resultat. Det havde man nok heller ikke regnet med fra starten at de kunne, men de har først og fremmest afsløret, at der ikke eksisterer nogen faglig begrundelse for lukningen af den samfundsvidenskabelige basisuddannelse. Den ene efter den anden af de forklaringer, man har disket op med, er blevet pillet fra hinanden, og til sidst lykkedes det også at få en klar besked i undervisningsudvalget, da undervisningsministeren gjorde det klart, at det drejer sig om et politisk overgreb.

Det er også lykkedes på denne måde at rejse en ny diskussion om den statslige uddannelsespolitik. Det er ikke nogle resultater, man umiddelbart kan aflæse nogen steder, men det har ikke desto mindre været dybt afslørende, og resultater viser sig selvfølgelig langsomt og på længere sigt.

I øvrigt har hele forløbet vist tegn på almindelig undergravning af de demokratiske rettigheder og af aktionsmulighederne. Vi har set igen her, at socialdemokratiet går til angreb på disse ting.

Jeg tænker ikke her på det borgerlige hysteri om relegering og udsnidning og straf til aktionerende studerende, den slags ting er ret gennemskuelige. Det, der er vigtigt, er at koncentrere sig om den smidige vej, som socialdemokratiet anvender. Vi så det allerede i går, hvor der var et spørgsmål til undervisningsministeren om, hvorvidt der ikke var mulighed for at fragte aktionerende uddannelsessøgende uddannelsesstøtte. Så kunne man have forventet, at en socialdemokrat ville svare, at det kunne man sandelig ikke gå ind på, fordi den slags forslag var helt klart udtryk for en politisk undertrykkelse, men det svar kom ikke. Tværtimod sagde undervisningsministeren, at hun principielt var enig i de intentioner, som spørgeren havde lagt frem, og hun gik videre med at sige, at i de overvejelser, man gør sig om uddannelsesstøtten, vistnok i undervisningsministeriet, må man naturligvis også inddrage at sørge for en ordening, så folk, der igennem længere perioder – det er jo et vidt begreb – ikke var studieaktive, selvfølgelig heller ikke kunne få støtte.

Jeg mener, at der her er nogle oplagte ligheder med en anden sag, nemlig den stramning

af mulighederne for at opnå bistandshjælp, som strejkende arbejdere er udsat for, en stramning som selvfølgelig er klart politisk bestemt. Jeg mener, at den lighed er vigtig at fremhæve, fordi det ellers meget nemt fører til en traditionel hetz imod studerende, som jo lever af lånte midler.

Den konklusion, som jeg mener de uddannelsessøgende må drage af det her forløb, er for det første, at de må intensivere diskussionerne om den fælles kamp med lærlinge og andre grupper, som står i en problematisk situation. Man må fortsat kæmpe imod den politiske disciplinering, kæmpe for uddannelsesarbejde, som knytter an til arbejderklassens kamp. Det indebærer også, at man på nuværende tidspunkt går ganske alvorligt ind i den kamp, der handler om den politiske undertrykkelse, tendenser til berufsverbot, repressalier og underminering af aktionsmuligheder. Det er en kamp, man ikke kan føre alene, men ved at diskutere den ordentligt igennem, ved at skabe et bredt grundlag kan man knytte de alliancer til andre lag, som er nødvendige for, at den kamp måske engang kan vindes.

Wissing (FP):

Fredag den 6. maj var der i dagbladet Jyllands-Posten en artikel med en henvendelse fra en af de studerende ved Ålborg universitetscenter til undervisningsminister Ritt Bjerregaard. I henvendelsen gøres ministeren opmærksom på, at der faktisk var en del studerende, der var så naive at tro, at de kunne møde op på deres arbejdsplads og modtage den undervisning, som de havde krav på. Dette gjorde de i god tro, fordi de regnede med, at den undervisningsboykot, som var vedtaget af nogle andre studerende, kun gjaldt for de studerende selv og ikke for lærerne. De måtte dog konstatere, at enten var der ingen lærere, men blot et rygte om aflysning på grund af såkaldt solidaritet, eller der var en lærer, som kunne meddele, at der ikke kunne undervises, for det havde studenterne jo besluttet.

Jeg går ud fra, at en del af universitetslærerne er tjenestemandsansatte, og at de øvrige er kontraktansatte på en sådan måde, at de har pligt til at give den undervisning, de får løn for, og så vil jeg meget gerne vide, hvad undervisningsministeren har foretaget sig i den anledning.

I den forbindelse må jeg gøre opmærksom på, at i anledning af de arbejdsnedlæggelser